

Ἡ δὲ Γκιούλ - Χανούμ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ψιθυρίζουσα,

— Ἀλλάχ! Ἀλλάχ! διατί εἶμαι τοσοῦτον τεταραγμένη; Ἡ ὄψις τοῦ ἀγνώστου τούτου μοὶ κατέφλεξε τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν καὶ τὸ μέτωπον... Ἄρα καὶ ὁ οὐράνιος ἔρω, ὡς ὁ τῶν ἀνθρώπων ἔχει σύμβολον τὸ πῦρ; Θεέ μου! ἐὰν ἦμαι ἔνοχος, τιμώρησόν με· ἡ θυγάτηρ ἐνὸς τῶν δούλων σου τολμᾷ νὰ ἐρωτευθῇ τοὺς ἀγγέλους σου!...

[Ἐπταί συνέχεια.]

K.

ΕΡΩΣ ΑΙΩΝΙΟΣ

[Διήγημα ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ].

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Μόνον δ' ὅτε ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τοῦ Ῥοβέρτου ὑπάρχει ὑστερόγραφον ὑπὸ ἐτέρου χειρός, μεταδίδει μόνη ὑπὸ τὴν φιλήλυκν καὶ ἀναγινώσκει, ἐρυθριῶσα, τὸν χαιρετισμὸν τοῦ βασιλικοῦ πρίγκηπος, ὅστις διαβεβαίωσεν αὐτὴν περὶ τῆς αἰωνίας ἀγάπης του.

Τοῦ πατρὸς τῆς καὶ αὐτῆς τὰ ἀγγέλματα καὶ αἱ ἐπιστολαὶ διασταυροῦνται ἐπίσης πρὸς ἀλλήλας, διότι ὁ πόλεμος μαίνεται, ὁ δὲ τόσον γενναῖος καὶ ἔμπειρος Δέ-Βωφόρτ δὲν δύναται νὰ ἐγκαταλίπῃ μόνον τὸν βασιλέα του ἐν τῷ κινδύνῳ.

Τὸ ἔαρ παραδίδει τὸ σκήπτρον εἰς τὸ θέρος, ἐπέρχεται τὸ φθινόπωρον καί, τέλος, ὁ χειμὼν ἐκτείνει τὴν παγετώδη χεῖρά του ἐπὶ τῆς φύσεως, ἀποτυποῦσα ἐπ' αὐτῆς τὴν μορφήν τοῦ θανάτου.

Ἡ Νοέμη βλέπει τὴν μελαγχολίαν τῆς φύσεως, ἀλλὰ ζωογονεῖ αὐτὴν διὰ τῶν ἀνθέων τῶν ἀναμνήσεων. Ὅτε ὅμως ὁ θάνατος καταλαμβάνει τὸν φιλόστοργον πατέρα τῆς, ὅτε ἐχθρικὸν ὄπλον σβύνει διὰ παντός τὴν εὐγενῆ ἐκείνην ὑπαρξίν, ἡ νεῆς δὲν δύναται πλέον νὰ κρατηθῇ, ἀλλὰ, ῥιφθεῖσα ἐπὶ τοῦ φερέτρου, τὸ ὅποιον ἐγκλείει τὸν νεκρὸν τοῦ φιλάτου αὐτῆ πατρὸς, κατανοεῖ τὸ μέγεθος ἧς ὑπέστη ἀπωλείας!...

Καθὼς ὅμως ἡ φύσις ἀποβάλλει τὴν πένθυμον ἐσθῆτα, ὁμοίως καὶ τὸ μέτωπον τῆς Νοέμης, μικρὸν κατὰ μικρὸν, φαιδρύνεται.

Ἀποκατέστη, ἀληθῶς, σοβαρώτερα, ἀλλὰ μετὰ τῆς σοβαρότητος ἐκείνης, ἥτις ἀνακουφίζει καὶ ἐλευθερώνει τὴν ψυχὴν.

Οἱ πένητες εὐλογοῦσι τὴν ἀγαθὴν Πρόνοιαν τοῦ πύργου, τὴν ὀρφανὴν, τὴν θεραπεύουσιν τοὺς νοσοῦντας, τὴν χορταίνουσιν τοὺς πεινῶντας, τὴν ἐνδύουσιν τοὺς γυμνητευόντας.

Ἡ Νοέμη εἶναι ὁ προστάτης ἄγγελος τῆς περιβαλλούσης τὸν πύργον κοιλάδος.

Ὁ δαίμων ὑπνώττει ἐν τῷ κόλπῳ αὐτῆς ἡ ὁ ἄγγελος τοῦ ἀγαθοῦ ἐνίκησε καὶ ἐνίκησε διὰ παντός;

Μήπως ἡ Νοέμη καθ' ἐκάστην ἐσπέραν δὲν προσεύχεται: «μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν»;

Ἀλλ' ὅμως εἰς τὰς φλέβας τῆς νεανίδος κυκλοφορεῖ τὸ θερμὸν νορμικινὸν αἷμα, κατὰ δὲ τὴν δεκαεπταετίδα ἡλικίαν, παρὰ τὰ τραύματα δυσμενοῦς τύχης, δὲν εἶναι τις ἄτρωτος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ πάθους.

Τῷ ὄντι, διατί πάλλει τόσον βιαίως ἡ καρδία τῆς Νοέμης, ὅτε, ἐκρινὴν τινα πρωῒαν, συνοδία ἀπασραπτόντων μαχητῶν, ὧν ἡγούνται δύο ἐπιβάλλοντες ἱππεῖς, πλησιάζουσι καλπάζοντες εἰς τὸν πύργον;

Αἱ σάλπιγγες ἤχουσιν, ἡ αἰωρητὴ γέφυρα καταβιβάζεται μετὰ πατάγου καὶ ἱππεὺς μετὰ σπινθήροβόλῃς πανοπλίας εἰσέρχεται πρῶτος εἰς τὴν αὐλήν, ἐσπευσμένως ἀφιππεύει καὶ κλίνει τὸ γόνυ ἐνώπιον τῆς νεαρῆς πυργοδεσποίνης.

Ἡ Νοέμη ἀτενίζει τοὺς ὑπὸ ἔρωτος καὶ εὐτυχίας λάμποντας ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ — καὶ τρέμει.

Εἶτα δὲ στρέφεται πρὸς τὸν ἐξαδελφον Ῥοβέρτον, ὅστις θλίβει τὴν ὠρίαν κεφαλὴν τῆς νεανίδος ἐπὶ τῆς καρδίας του καὶ ἐπὶ τοῦ πιστοῦ ἐκείνου στήθους ἡ καρδία τῆς Νοέμης ἀρχίζει νὰ πάλῃ ἐκ νέου ἡσυχώτερον.

Οἱ δύο νεανῖαι ἐγένοντο ἄνδρες ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν, ἐπὶ δὲ τῆς τόσον λευκῆς καὶ ἀβρᾶς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ πρίγκηπος ἐκτείνεται οὐλὴ.

Αὕτη ἡ οὐλὴ εἶναι τρανὸν δαῖγμα τῆς εὐγενείας τῆς ψυχῆς του.

Ὁ Ῥοβέρτος εἶχε περικυκλωθῇ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν καὶ ἤθελεν ἀφύκτως θανατωθῇ, ἐὰν ὁ Ἐδουάρδος, ταχὺς ὡς ὁ κεραυνός, δὲν ἐσπευδεν εἰς βοήθειαν αὐτοῦ καὶ δὲν ἐδέχετο ἐπὶ τῆς χειρὸς του τὸ κατὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ κατευθυνόμενον κτύπημα.

Ἦτο δὲ τόσον ἰσχυρὸν τὸ κτύπημα ἐκεῖνο, ὥστε ἤθελε θραύσει τὸ κρανίον τοῦ Ῥοβέρτου. ἀφοῦ ἡ ἐχθρικὴ σπάθη εἶχεν εἰσδύσει, διὰ τοῦ χαλυβδίνου χειροκτίου, εἰς τὴν ἀβρᾶν, ἀλλὰ καὶ τόσον ἰσχυρὰν χεῖρα τοῦ Ἐδουάρδου.

— Ἐσωσε τὴν ζωὴν τοῦ ἐξαδέλφου μου! ψιθυρίζει συγκεκινημένη ἡ Νοέμη, ὅτε δὲ βραδύτερον ὁ πρίγκηψ, εὐχόμενος τὴν καλὴν νύκτα, προτείνει τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνη εἶχε ποτὲ δῆξει, καὶ ἥτις εἶχε προστατεύσει τὴν φιλάτην ζωὴν τοῦ ἐξαδέλφου, ἡ Νοέμη κλίνει καὶ ἐπιθέτει πύρινον φίλημα ἐπὶ τῆς ἐρυθρᾶς οὐλῆς.

Οὐχ ἦττον ὁ πρίγκηψ ἀνασκιρτᾷ, κρυπτὴ τὴν χεῖρά του ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην καὶ ψιθυρίζει: «Τὸ φίλημα τῆς προξενεῖ πόνον μεγαλύτερον ἢ τὸ δῆγμα τῆς».

Ἡ Νοέμη ἀποσύρεται εἰς τὸν κοιτῶνά της καὶ γονυπετεῖ πρὸ τοῦ Ἐσταυρωμένου, ἀλλὰ δὲν προσεύχεται· τὰ χεῖλη αὐτῆς ψιθυρίζουσι τὸ ὄνομα τοῦ πρίγκηπος. τὸν ὅποιον δὲν δύναται πλέον νὰ μισῇ, διότι ὁ πατήρ της ἐδίδαξεν αὐτὴν πολλάκις, ὅτι ἡ ἀγνωμοσύνη εἶναι ἀναξία θυγατρὸς τῶν Βωφόρτ.

Πόσον εἶναι πνιγρὰ ἡ νύξ

Δὲν φυσᾷ πνοὴ ἀνέμου καὶ ἡ σελήνη ἐπαργυρώνει τὰ γιγαντιαία δένδρα καὶ τὰς ἀτραπούς τοῦ κήπου.

Ἡ Νοέμη αἰσθάνεται ἀκατάσχετον ἐπιθυμίαν ν' ἀναπνεύσῃ τὸ εὐώδες ἄρωμα τῶν ἰάσμων καὶ νὰ καταβῇ εἰς τὸν κήπον ὑπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς φύλλωμα τῆς φιλήλυκν, ὅπου ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως ἀνακαλεῖ ἡδέως ἀναμνήσεις.

Ἡ Νοέμη δὲν ὑποπτεύει τὸν κίνδυνον,

ἀγνοεῖ ὅτι ὁ δαίμων κρύπτεται ὑπὸ τὰ ἄνθη καὶ τὰ ῥόδα.

Ἡ σκιὰ ἀποκρύπτει τὸ πρόσωπον τοῦ πρίγκηπος, ὅστις ἀνασκιρτᾷ, ἀκούσας ὅτι ἐλαφρὸν βῆμα πλησιάζει καὶ ἰδὼν τὴν λευκὴν ἐσθῆτα τῆς νεαρῆς πυργοδεσποίνης λάμπουσιν εἰς τὸ φέγγος τῆς σελήνης.

Ἐνῷ δ' ἀνοίγεται ἐν παράθυρον τοῦ πύργου καὶ ἡ μελωδικὴ φωνὴ τοῦ Ῥοβέρτου διακρίνεται τὴν σιγὴν τῆς νυκτός, ἡ Νοέμη καλύπτεται ὑπὸ τῆς σκιάς τῆς φιλήλυκν καὶ ἀκροᾷται, τρέμουσα, τὸ μονότονον ἄσμα τοῦ φίλου της.

Τὸ ἄσμα παύει — τὸ παράθυρον μένει ἡνεωγμένον.

— Δυστυχῇ Ῥοβέρτε! ψιθυρίζει ἡ Νοέμη καὶ στεναίνει.

— Δυστυχῇ Ἐδουάρδε! ὑποντοθορίζει εἰς τὸ οὖς αὐτῆς ἀπατηλὴ φωνή, διατί, Νοέμη δὲν ἔχεις μίαν λέξιν οἴκτου ὑπὲρ τοῦ δυστυχῆ βασιλοπαιδός, τὸν ὅποιον τὸ μίσός σου καταθλίβει;

Ἡ Νοέμη θέλει ν' ἀπέλθῃ, ἀλλ' ἡ χεῖρ τοῦ Ἐδουάρδου, ἡ χεῖρ, ἥτις ἔσωσε τὴν ζωὴν τοῦ ἐξαδέλφου, κρατεῖ αὐτήν.

— Νέμνη, ψιθυρίζει ὁ πρίγκηψ, Νοέμη, ἐπὶ τοῦ τόπου τούτου, ἐνθα τὸ πρῶτον ἔδρεψα φίλημα ἐπὶ τῶν ῥοδοχρῶν χειλέων σου, ὁ νῦν ἀνὴρ κεῖται πρὸ τῶν ποδῶν σου καὶ σὲ ἱκετεύει νὰ συγχωρήσῃς αὐτόν. Μὲ μισεῖς ἀκόμη, Νοέμη;

Αὕτη τρέμει ὑπὸ τὰ πύρινα βλέμματα καὶ ὑπὸ τὴν φλέγουσαν πνοὴν τοῦ Ἐδουάρδου, ἥτις προσψύει τὴν παρειὰν αὐτῆς.

— Ὁ εὐγενὴς πατήρ μου, εἰπέ μοι, ὅτι δὲν πρέπει νὰ μισῇ τις τὸν βασιλέα του, ἀποκρίνεται δειλῶς, προσπαθοῦσα ν' ἀπαλλάξῃ τῶν χειρῶν τοῦ Ἐδουάρδου.

— Ἀ! δὲν μὲ μισεῖς μόνον διότι εἶμαι υἱὸς τοῦ βασιλέως σου; Ἐὰν δὲ ἦμην ταπεινὸς ὑπῆκοος, θὰ μ' ἐμίσεις; Ἀλλοι, ἀποκρίθητι, Νοέμη!...

Ἡ νεῆς ταράσσεται εἰς τὰς γλυκαῖας λέξεις τοῦ πρίγκηπος καὶ ὑπὸ τὰ πύρινα φίλημά του, ἀλλὰ δὲν καλεῖ εἰς βοήθειαν τὸν Ῥοβέρτον, εἰ καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ φθάνῃ μέχρις αὐτῆς.

[Ἐπταί τὸ τέλος.]

Δ*

ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

ΤΟΥ ΛΟΓΓΟΒΙΚΟΥ ΙΣΤ'.

[Ἐκ τοῦ ἔργου ἐκδοθέντος συγγραμματος τοῦ Ἐδουάρδου Β' ρε].

Πέμπτη, 24 Ἰανουαρίου 1793. —

Ἀναλαμβάνω τὸ ἡμερολόγιόν μου καὶ σημειῶ ὅλας τὰς λεπτομερείας, ἃς ἡδυνήθην νὰ συλλέξω περὶ τῆς θυσίας τῆς γενομένης τὴν 21 Ἰανουαρίου.

Ἡ νύξ τῆς 20 πρὸς τὴν 21 ἦν βροχερὰ καὶ ψυχρὰ. Τὴν πρωῒαν ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει· ἡ ἀδιάλειπτος αὕτη βροχὴ εἶχεν ἐν μέρει ἐξαλείψει τὴν χιόνα, ἥτις τὴν προτεραιάν ἐκάλυπτε τοὺς Παρισίους ὡς εὐρὺ σάβανον. Περιπολῖαι διήρχοντο βραδέως τὰς ὁδοὺς, ἐν ἀπάσαις ταῖς συνοικίαις ἔκρουον τὸ προσκλητήριο· ὁ ἦχος τῶν σαλπγγῶν ἀνεμίνυντο μετὰ τῶν κρότων τῶν τυμπάνων. Κατὰ τὴν πρόσκλησιν ταύτην, αἱ θύραι ἠνοίγοντο καὶ ἀμέσως ἐκλείοντο, καὶ ἐξήρχοντο εἰς τὰς

ὁδοὺς ἄνδρες καὶ νέοι, οἵτινες, ὅπως ὑπακούσωσιν εἰς τὴν ἀπόφασιν, ἣν τὴν προτεράχην εἶχε λάβει τὸ Γενικὸν Συμβούλιον, καὶ εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῆς 20 Ἰανουαρίου, τὴν δημοσιευθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Σαντέρ, διηυθύνοντο εἰς τὸ μέρος ἔνθα ὤφειλον νὰ συνέλθωσι, καὶ τὸ ὅποῖον εἶχεν ὑποδειχθῇ ὑπὸ τῆς ἡμερησίας διατάξεως.

Τὴν ἐβδόμην ὥραν πλείονες τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδων ἀνδρῶν ὀπλισμένοι κατέχουσι τὰς ὑποδειχθείσας αὐτοῖς θέσεις.

Ἡ τρίτη λεγεών, ἡ συγκροτούμενη ὑπὸ τῶν πολιτῶν τῶν τμημάτων Γραβιλλιέ, Ἀροὺς καὶ Λομβέρδου, συνεκέντροτο ἐν τῷ μέσῳ τῆς Πλατείας τῆς Ἐπαριστίας.

Τὴν τιμητικὴν θέσιν ἀπέναντι τοῦ ἱκνωμάτος κατὰ τὴν εἰσόδον τῶν Ἑλλήνων Πεδίων κατέχουσι τὰ συνασπισθέντα τάγματα τοῦ Αἰξ καὶ τῆς Μασσαλίας.

Τὴν ὀγδόην ὥραν ἡ βροχὴ ἔπαυεν, ἀλλὰ πυκνὴ καὶ παγερὰ ὁμίχλη περιβάλλει τὴν πόλιν. Οὐδὲν ἐργαστήριον, οὐδὲν κατάστημα εἶνε ἀνοικτόν. Τὰ παράθυρά εἰσιν ἐρμητικῶς κεκλεισμένα· ἐν ταῖς πλείεσταις δὲ τῶν ὁδῶν εἶνε γεγραμμένα ἐπὶ τῶν τοίχων τὰ ἑξῆς :

«Τῷ λαῷ.—Ἡ Βουλὴ δύναται νὰ σύρῃ εἰς τὴν λαϊκότημον τὸν ΙΣΤ' Λουδοβίκον ἄθῳον, καὶ ἐξεγείρουσα οὕτω καθ' ἡμῶν τὴν ἀγανάκτησιν τῆς ὑψηλίου πάσης νὰ μᾶς κατακρημνίσῃ εἰς τὸ βάραθρον ἀνηκούστων δυστυχημάτων; Τί ἔχει νὰ φοβηθῇ; Οὐδέν. Μόνον οἱ τίμιοι εἰσι κατ' αὐτῆς. Ἀλλὰ μήπως αἱ ἀποφάσεις αὐτῆς εἰσιν ἀποφάσεις τοῦ Θεοῦ, μὴ δυνάμεναι νὰ ἀκυρωθῶσι; Σώσωμεν αὐτόν, σώσωμεν ἑαυτούς, ἔχομεν εἰσέτι καιρόν».

Ὁ Σαντέρ, ἡγούμενος φοβεροῦ πυροβολικοῦ, ἔφθασεν εἰς τὸ Τέμπλου μικρὸν μετὰ τὴν ὀγδόην ὥραν.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ βασιλέως συνοδευόμενος ὑπὸ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ δημαρχικῶν ὑπαλλήλων καὶ δέκα χωροφυλάκων. Ὁ Λουδοβίκος τοὺς ὑπεδέχθη μετ' ἄκρας ἀπαθείας.

—Ἦλθετε νὰ μὲ ἀπαγάγητε; εἶπεν εἰς τὸν Σαντέρ.

—Μάλιστα.

—Ἀρκεῖ ἔχω ἀνάγκην νὰ μείνω στιγμὰς τινὰς μετὰ τοῦ πνευματικοῦ μου καὶ ἀμέσως ἐπανέρχομαι.

Εἶπε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν του, ἀμέσως σχεδὸν ἐξελθὼν καὶ κρατῶν τὴν διαθήκην του.

—Υπάρχει μετὰξὺ ὑμῶν, εἶπεν, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς δημαρχικοὺς ὑπαλλήλους, μέλος τι τῆς Κοινότητος;

Ὁ ἱερεὺς Ἰάκωβος Ροὺ προὐχώρησε πρὸς τὸν βασιλέα.

—Σὰς παρακαλῶ, κύριε, νὰ παραδώσῃτε τὸ ἔγγραφον τοῦτο εἰς τὰς χεῖρας τοῦ προέδρου τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου.

Καὶ ἔτεινε τὴν διαθήκην του πρὸς ἓνα τῶν φυλάκων τοῦ Τέμπλου, Βωδρά καλούμενον, ὅστις ἀνέλαβε νὰ τὸ καταθέσῃ εἰς τὴν Κοινοτήτη. Συστήσας δὲ αὐτὸ εἰς τὸν δημαρχικὸν Κλερύ, τὸν θαλαμηπόλον

καὶ τοὺς ἀρχαίους αὐτοῦ ὑπηρέτας τῶν Βερσαλλιῶν καὶ τοῦ Κεραμεικοῦ, ἠτένισε τὸν Σαντέρ καὶ μετὰ σταθερότητος,

—Ἀγώμεν, εἶπε.

Καὶ ἀμέσως ἀνεχώρησαν.

Παρὰ τὴν κλίμακα ὁ Λουδοβίκος συνήντησε τὸν Ματέυ, θυρωρὸν τοῦ Πύργου.

—Προχθές ἐφάνην κἀπως ζωηρὸς πρὸς σέ, συγχώρησόν με! τῷ εἶπε, καὶ κατήλθεν.

Ὁ βασιλεὺς διέρχεται περὶ τὴν πρώτην αὐλήν, ἐν τῷ μέσῳ σειρᾶς λογχῶν καὶ ὀπλῶν.

Στρέφεται δις πρὸς τὸν πύργον, ἐν ᾧ ἀφῆκε τὴν σύζυγον, τὰ τέκνα καὶ τὴν ἀδελφὴν του καὶ φθάνει εἰς τὴν δευτέραν αὐλήν, πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς ὁποίας ὑπῆρχε πράσινη ἄμαξα, ἥς τὴν θυρίδα ἐφύλαττον δύο χωροφυλάκες.

Ἡ ἄμαξα αὕτη ἦτο ἡ τοῦ ὑπουργοῦ Κλαβιέρου. Ὁ Λουδοβίκος ἐπιβαίνει καὶ παρ' αὐτῷ ὁ πνευματικὸς του, ἀπέναντι δὲ ὁ πολίτης Λεβράσης, ἀντισυνταγματάρχης, καὶ εἰς διοικητῆς τῆς χωροφυλακῆς. Ὁ ἀββᾶς Ἐδγεβορτ δὲν ἔφερεν τὴν ἱερατικὴν στολήν, ἀλλὰ μόνον μέλαιναν ἐνδυμασίαν.

Ἐξερχομένων τοῦ Τέμπλου ἀντήχησεν ἡ φωνὴ «χάρις! χάρις!», ἣν ἔβαλον γυναῖκες τινες, ἀλλ' ἀπεπνίγη ἀμέσως ἐν λίαν ἀπειλητικῇ σιγῇ.

Πλείονες τῶν δεκακισχιλίων ὀπλιτῶν ἐφύλαττον τὴν ὁδὸν ἀπὸ τοῦ Τέμπλου μέχρι τοῦ Βουλεβάρτου *Maréchal des logis de la gendarmerie* καθ' ὅλον δὲ τὸ μήκος τῶν δύο πλευρῶν αὐτοῦ ὄχι ὀλιγώτεροι τῶν 8,000 λογχοφόρων καὶ τυφεκοφόρων ἴσταντο ἐν διπλῇ σειρᾷ καὶ εἰς τέσσαρας τάξεις. Τῆς ἐκ 12-15 χιλιάδων ὀπλιτῶν συγκεκριμένης συνοδίας ἡγούντο τηλεβόλα· πρὸ τῶν ἵππων τῆς ἄμαξης πληθὺς σαλπίγγων καὶ τυμπάνων ἀντήχουν παταγωδῶς, ὅπισθεν δ' αὐτῆς ἡκολούθουν ἐπίσης τηλεβόλα.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἄμαξα ἔφθασε πρὸ τῆς θύρας τοῦ Ἀγίου Διονυσίου, τρεῖς νέοι καὶ εἰς ἀνὴρ, ξιφῆρης οὗτος, ἦνοιξαν διόδον ἐν τῷ μέσῳ τῶν τεσσάρων τάξεων τῶν ὀπλιτῶν καὶ σθεναρᾷ τῇ φωνῇ ἀνέκραζον ἐπανειλημμένως·

—Ἐμπρός, Γάλλοι! Ἐμπρός οἱ θέλοντες νὰ σώσετε τὸν βασιλέα!

Εἰς τὴν ἡρωϊκὴν ταύτην πρόσκλησιν οὐδεὶς ἀπαντᾷ. Ἐπανέρχονται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στίφους τούτου ἀνδρῶν ἐκτεπληγμένων· ὁ ξιφῆφορος καὶ ὁ ἕτερος τῶν συντρόφων του κατορθοῦσι νὰ διαφύγωσιν, οἱ δύο ἄλλοι συλλαμβάνονται καθ' ἣν στιγμήν προσπαθοῦσι νὰ καταφύγωσιν εἰς μίαν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Κλερύ καὶ κατακρουσθῶσιν πρὸ τῆς θύρας.

Ἐν τούτοις ἡ συνοδία ἐξηκολούθει προχωροῦσα πρὸς τὴν Πλατείαν τῆς Ἐπαριστίας, ἡ πορεία δὲ ἀπὸ τοῦ Τέμπλου μέχρι τῆς ἄκρας τῆς Βασιλικῆς ὁδοῦ διήρκεσεν ἐπὶ μίαν ὥραν. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα ὁ Λουδοβίκος, οὗτινος τὸ πρόσωπον ἔκρυπτε κατὰ τὸ ἥμισυ στρογγύλος πῖλος μετὰ πλατέος γύρου, δὲν παύει ἀναγινώσκων ἐν τῷ προσευχηταρίῳ τοῦ πνευματι-

κοῦ του τὰς προσευχὰς τῶν ἀγωνιῶντων καὶ τοὺς ψαλμοὺς τοῦ Δαυίδ.

Ὅτε ἡ ἄμαξα ἔστη, ὁ Λουδοβίκος ἀνέγειρε τὴν κεφαλὴν, ἡμιέκλεισε τὸ προσευχητᾶριον καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἀββᾶν Ἐδγεβορτ·

—Ἐφθάσαμεν, ἂν δὲν ἀπατῶμαι.

Ὁ ἀββᾶς ὑπεκλίνεται, ὁ δὲ Λουδοβίκος, ἐπαναλαβὼν τὴν ἀνάγνωσιν, διήλθε τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ ἡμιαναγνωσθέντος ψαλμοῦ.

Κατ' ἐκείνην πὴν στιγμὴν εἰς τῶν βοηθῶν τοῦ Σανσὼν ἀνοίγει τὴν θυρίδα καὶ καταβιβάζει τὸν ἀναβάτην.

Ὁ βασιλεὺς περαιοῖ ἡσύχως τὴν τελευταίαν αὐτοῦ προσευχὴν, ἀποδίδει τῷ Ἐδγεβορτ τὸ προσευχητᾶριον καὶ στηρίζων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ γόνατος τοῦ πνευματικοῦ, λέγει τῷ ἀντισυνταγματάρχῃ Λεβρασίφ καὶ τῷ συντρόφῳ του·

—Κύριοι, σὰς συνιστῶ τὸν κύριον Ἀββᾶν.

Τῶν χωροφυλάκων μὴ ἀπαντησάντων, ὁ βασιλεὺς ἐπανελάθεν ὑψηλοτέρᾳ τῇ φωνῇ·

—Σὰς ἐπιφορτίζω μὲ τὴν ἐντολήν τοῦ νὰ ἐπαγρυπνήτε, ὅπως μὴδὲν τῷ συμβῇ μετὰ τὸν θάνατόν μου.

—Καλὰ, καλὰ, ἀπήντησεν ὁ Λεβράσις, θὰ φροντίσωμεν.

Τότε ὁ βασιλεὺς κατήλθε μόνος τῆς ἄμαξης.

Ἦτο ἡ δεκάτη ὥρα καὶ εἴκοσι λεπτά. Ἐφόρει ἐπανωφόριον ἐκ φαίου ἐριούχου, λευκὸν ἐπενδύτην, στακτοῦχρον περισκελίδα καὶ λευκὰς περικνημίδας· εἶχε τὴν κόμην ἐκτενισμένην, οὐδεμίαν δὲ μεταβολὴν ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς μορφῆς του.

Στερεῶς τῷ ποδὶ προὐχώρησε μέχρι τοῦ ἱκνωμάτος, στηθέντος μετὰ τῆς ὁδοῦ τῶν Ἑλλήνων Πεδίων καὶ τοῦ ὑποστᾶτου τοῦ ἀγάλματος Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ', ὅπερ ἐκρημνίσθη μετὰ τὴν 10 Αὐγούστου.

Μέγα κενόν, περιφρουρούμενον ὑπὸ τηλεβόλων, εἶχεν ἀφελθῇ περὶ τὴν λαϊκότημον. Στραφεὶς πρὸς τὸ ὀπλισμένον πλῆθος ὁ βασιλεὺς διατάττει τοὺς τυμπανιστὰς νὰ σιωπήσωσιν. Οἱ τυμπανισταὶ ὑπακούουσιν, ἀλλ' ὁ Σαντέρ, ὅστις ἔφιππος ἴστατο ὀλίγον μακρὰν, τρέχει, καὶ ἐπὶ τῇ διαταγῇ αὐτοῦ, ἡ τυμπανοκρουσία ἐπαναλαμβάνεται.

Οἱ δῆμιοι καὶ οἱ βοηθοὶ τῶν περικυκλοῦσι τὸν Λουδοβίκον ΙΣΤ' καὶ ἐπιχειροῦσι νὰ τὸν ἐκδύσωσιν. Ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀποθεῖ, ἀφαιρεῖ μόνος τὸν λαϊμοδέτην καὶ τὸ φόρεμα καὶ μένει μὲ τὸν ἐκ λευκοῦ ὑφάσματος ἐπενδύτην· ἀνοίγει τὸ ὑποκάμισόν του ὅπως ἀποκαλύψῃ τὸν λαϊμόν καὶ τοὺς ὤμους, γονυπετεῖ πρὸ τοῦ ἀββᾶ Ἐδγεβορτ καὶ λαμβάνει τὴν τελευταίαν εὐλογίαν.

Ἀνίσταται καὶ θέτει τὸν πόδα πρὸ τῆς πρώτης βαθμίδος τῆς λαϊκότημον, ἀλλ' οἱ δῆμιοι τὸν ἐμποδίζουν καὶ θέλουν νὰ κρατήσωσιν τὰς χεῖράς του.

—Τί θέλετε νὰ κάμετε; λέγει πρὸς τοὺς δῆμιους.

—Νὰ σὰς δέσωμεν.

—Νὰ μὲ δέσετε! Δὲν θὰ συγκραταθεῖ ποτέ. Ἄλλως τε εἶνε περιττόν, διότι εἰμαι βέβαιος περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου.

Οἱ δῆμιοι ὑψοῦσι τὴν φωνὴν καὶ φαίνονται ζητοῦντες βοήθειαν.

— Μεγαλειότατε, λέγει ὁ ἄββας Ἐδγεορτ, ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ καθ' ὑμῶν ὕβρει δὲν βλέπω ἄλλο ἢ τὸ τελευταῖον σημεῖον μεταξύ τοῦ Ὑπερτάτου Ὄντος καὶ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

Ὁ χριστιανικώτατος βασιλεὺς ὑπακούει καὶ τείνας τὰς χεῖρας πρὸς τοὺς δημίους.

— Πράξατε ὅ,τι θέλετε, τοῖς λέγει, θὰ πῶ τὸ ποτήριον μέχρι σταγόνας.

Τῷ δένουσι τὰς χεῖρας διὰ τοῦ ῥινομάκτρον τοῦ καὶ τῷ ἀποκόπτουσι τὴν κόμην.

Αἱ προπαρκασκευὶ περατοῦνται, ὁ Λουδοβίκος ἀτενίζει ἐπὶ στιγμὴν τὴν λαίμη-τόμον, ὁ δὲ πνευματικὸς τοῦ τῷ λέγει τὰς ἐξῆς ὑστάτας καὶ ἐνθαρρυντικὰς λέξεις:

— Ἐμπρός, υἱὲ τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου, ὁ οὐρανὸς σὰς περιμένει.

Ἀνέρχεται γενναίως τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος, ἐπειδὴ δὲ αὕτη ἦτο λίαν ὀρθία, αἱ δὲ χεῖρές του δεδεμέναι, στηρίζει τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ἐδγεορτ, ἐνῶ δὲ οὗτος γονυπετεῖ πρὸ τῆς προτελευταίας βαθμίδος τῆς κλίμακος, ὁ Λουδοβίκος διατρέχει ἐν τάχει τὸ πλάτος τοῦ ἱκρίωματος, προχωρεῖ πρὸς τὴν ἀριστερὰν αὐτοῦ πλευρὰν καὶ μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ Κεραμεικὸν ἐστραμμένον, ἐπιβάλλει καὶ πάλιν δι' ἐπιτακτικῶν νεύματος σιγὴν εἰς τοὺς τυμπανιστάς, μὲ φωνὴν δὲ ἀκουσθεῖσαν μέχρι τοῦ *Pont-Tournant* ἐπρόφερε τοὺς ἐξῆς λόγους:

— Γάλλοι, ἀποθνήσκω ἀθῶος πάντων τῶν ἐγκλημάτων ὅσα μοὶ προσάπτουσι...

Ὁ Σαντέρ κράζει ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς δημίους:

— Μὴ τὸν ἀφίνετε νὰ ὀμιλῇ.

Τινὲς ἐκ τοῦ λαοῦ ἀνακράζουσι:

— Χάρις! χάρις!

Ζωηρὰ κίνησις ἐκδηλοῦται μεταξύ τῶν πέριξ τῆς λαίμητόμου πολιτῶν.

Πολλοὶ ζητοῦσι ν' ἀφεθῇ ὁ Λουδοβίκος ἐλεύθερος νὰ ὀμιλήσῃ· οἱ πλεῖστοι ἀνθίστανται παροτρύνοντες τοὺς δημίους εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντός των. Ὁ Σαντέρ διατάττει καὶ πάλιν τὴν τυμπανοκρουσίαν, ἥτις ἐπαναλαμβάνεται ἄνευ διακοπῆς πλέον. Οἱ ὑπῆρέται τῶν δημίων ῥίπτανται ἐπὶ τοῦ Λουδοβίκου, ὅστις ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιστάσεως ὀδηγεῖται εἰς τὸ μέρος, ἐνθα ἔμελλε νὰ προσδεθῇ. Ἐνῶ δὲ τῷ ἔθετον τοὺς ζωστήρας, ἐπρόφερει ἰσχυρὰ τῇ φωνῇ καὶ λίαν εὐκρινῶς τὰ ἐξῆς:

— Συγχωρῶ τοὺς φονεῖς μου, παρκαλῶ τὸν Θεὸν ἵνα μὴ τὸ αἷμα, ὅπερ χύνετε, ἐπιπέσῃ κατὰ τῆς Γαλλίας. Καὶ σύ, λαὲ δυστυχῇ...

Ἦσαν αἱ τελευταῖαί του λέξεις.

Ἦτο ἡ δεκάτη καὶ 42 λεπτά.

Ὁ πέλεκυς κατὰπίπτει καὶ—φρικώδης λεπτομέρεια!—βεβαιοῦται ὅτι οὐχὶ ὁ λαίμῳ, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ τοῦ κρανίου καὶ ἡ σιαγὼν εἰδεχθῶς κατακόπτονται! Ἐνῶ δὲ οἱ ἄνθρωποι τῆς Δημοκρατικῆς ἐξετέλουν οὕτω τὰς ἐργασίας των, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ γονυπετῆς ἐπὶ μιᾶς τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος τῆς λαίμητόμου προσήνετο ἀναγκινώσων τὰς εὐχὰς τῶν ἀγωνιῶντων.

Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς θανατικῆς ποινῆς, κατῆλθε καὶ ἔνευσε πρὸς τοὺς στρα-

τιώτας, οὔτινες ἀποκαλύψαντες τὴν κεφαλὴν τῷ ἡνοῖξαν δίοδον καὶ ἐγένετο ἄφρακτος ἀναμικθὲς μετὰ τοῦ πλήθους.

Ἡ βασιλοκρατία ἤδη ἐξετελέσθη. Εἰς τῶν δημίων, ὁ νεώτερος, λαβὼν τὴν κεφαλὴν τοῦ βασιλέως ἀπὸ τῆς κόμης ἐδείκνυν ἐπανειλημμένως εἰς τὸν λαὸν καὶ τὰς τέσσαρας πλευρὰς τοῦ ἱκρίωματος. Εἰς τὸ θέαμα τοῦτο ἀκούονται φωναὶ τινες,

— Ζήτω ἡ Δημοκρατία!

Εἴτα αἱ φωναὶ πολλαπλασιάζονται, βαλλόμεναι ἀφ' ὅλων τῶν σημείων τῆς Πλατείας τῆς Ἐπαρστάσεως· ἐπαναλαμβάνονται δὲ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς προκυμίας:

— Ζήτω ἡ Δημοκρατία! Ζήτω ἡ Ἐλευθερία! Ζήτω ἡ Ἰσότης! Ἀπολεσθήτωσαν οὕτως οἱ τύραννοι πάντες!

Οἱ πῖλοι τίθενται ἐπὶ τῶν λογχῶν καὶ τῶν τυφεκίων, οἱ πολῖται ἀσπάζονται ἀλλήλους· ἄλλοι ἀλληλοκρατούμενοι χορεύουσι περὶ τὸ ἱκρίωμα.

Τὸ παραδειγμα μεταδίδεται καὶ χορεύουσι μέχρι τῆς ἄκρας τῆς γεφύρας τῆς Ἐλευθερίας καὶ εἰς πολλὰ σημεία τῆς Πλατείας.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ σχολείου τῶν Τεσσάρων Ἐθνῶν, οὔτινες παρίστανται μακρόθεν μάρτυρες τοῦ εἰδεχθῆς τούτου θεάματος, ἀνυψοῦσι τοὺς πῖλους κράζοντες:

— Ζήτω ἡ Δημοκρατία!

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, χωροφύλακες καὶ ἐθνοφύλακες συνησιπόμενοι βιάπτονται τὸν σίδηρον τῶν λογχῶν των καὶ τὴν λεπίδα τῶν ξιφῶν εἰς τὸ πρὸ μικροῦ ῥέυσαν αἷμα. Πολλοὶ ἀξιωματικοὶ τοῦ Μασσαλιωτικοῦ Λόγου βρέχουσιν εἰς τὸ αἷμα ἐκείνο φακέλλους ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας ἀκολουθῶς, διερχόμενοι τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἐπὶ κεφαλῇ τῶν στρατιωτῶν, ἔθετον ἐπὶ τῆς αἰχμῆς τῶν ξιφῶν των καὶ ἐκίνουν κράζοντες:

— Ἰδοὺ αἷμα τυράννου!

Ἀνὴρ τις ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος ἐβύθισε τὸν γυμνὸν βραχίονά του εἰς τὸ αἷμα τοῦ τυράννου. Εἴτα ἐπλήρωσε τὴν χεῖρα αἵματος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων τρεῖς ἐρράντισε τοὺς παρεστώτας, συνωστιζομένους περὶ τὸ ἱκρίωμα, ὅπως ἕκαστος αὐτῶν δεχθῇ ἐπὶ τοῦ μετώπου μίαν σταγόνα.

— Ἀδελφοί, ἔλεγεν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ῥαντίζων, ἀδελφοί, μὰς εἶπον ὅτι τὸ αἷμα τοῦ Λουδοβίκου Καπέτου θέλει πέσει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μας· ἄς πέσῃ λοιπόν! Τοσάκις ἤδη ὁ Λουδοβίκος Καπέτος ἔπλυνε τὰς χεῖράς του εἰς τὸ ἰδικόν μας αἷμα. **Δημοκρατικοί, τὸ αἷμα βασιλέως φέρει εὐτυχίαν!**

Ὁ ὄχλος εἶνε ἀείποτε οὕτως ἀκόρεστος· συνωθεῖται ὅπως ἕκαστος βάψῃ τὴν ἄκραν τοῦ δακτύλου, τὸ ῥινόμακτρον, μίαν γραφίδα, τεμάχιον χάρτου ἐν τῷ αἵματι.

Εἰς ῥακενδύτης τὸ θέτει εἰς τὴν γλῶσσάν του, καὶ λέγει:

— Οὐφ! τί ἀλμυρὸ!

Νεανίας δὲ τις, ὅστις ἐφαίνετο ξένος, Ἀγγλὸς ἴσως, ἔδωκε δεκαπέντε φράγκα εἰς τινὰ πῆδα, παρκαλῶν αὐτὸν νὰ βάψῃ ἐν ὥρῳ ῥινόμακτρον εἰς τὰ ἐναπολείφθητα ἔχνη τοῦ αἵματος.

Εἰς τῶν ὑπηρετῶν τοῦ δημίου, κύπτων ἀπὸ τοῦ ἱκρίωματος, διανέμει πωλῶν δεσμιδῆς ἐκ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς τοῦ βασιλέως· ἡ ταϊνίχ, ἥτις τὰς συνεκράτει, ἐπωλήθη ἀντὶ δέκα φράγκων.

Ἄλλος ῥακενδύτης, ὅς ἐκ καλούμενος, ἀνέρχεται καὶ οὗτος ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος, θέτει ἐπὶ τῆς ἄκρας μιᾶς λόγχης τὸ φόρεμα τοῦ Λουδοβίκου ἸΣΤ' καὶ κράζει πρὸς τὸ πλῆθος:

— Ἰδοὺ φόρεμα τυράννου!

Ἀμέσως τὸ φόρεμα κατασχίζεται εἰς μικρὰ τεμάχια, ἕκαστος δὲ σπεύδει νὰ λάβῃ μέρος αὐτοῦ· ὁ πῖλος τοῦ βασιλέως εἶχε μείνει ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος τῆς λαίμητόμου καὶ οὗτος ἐπίσης κατασχίζεται καὶ τὸ πλῆθος διαμφισβητεῖ τὰ τεμάχιά του.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν τὸ πλῆθος διαλύεται· ἡ ἀπὸ τῆς πρωίας ἐπικρατοῦσα ὁμίχλη ἔτι μάλλον συμπυκνοῦται· τὰ ἐργαστήρια, τὰ καταστήματα, τὰ ἐργοστάσια εἶνε κλειστά, τινὰ δ' ἐξ αὐτῶν μόνον ἀνοίγονται μετὰ μεσημβρίαν, ὡς κατὰ τὰς ἐορτασίμους ἡμέρας αἱ περιπολῖαι δὲν ἐπύσαν διατρέχουσιν τὰς ἐρήμους σχεδὸν ὁδοὺς, ὧν ἡ σιγὴ διεκόπτετο μόνον ὑπὸ τῶν αἰμοχαρῶν κρυγῶν ἀθλίων τινῶν ὄντων.

Καὶ ὅμως μ' ὅλους τοὺς ἀγρίους τοὺς ἐρεθισμούς, μ' ὅλας τὰς ἀποτροπαίας αὐτὰς σκηναίς, τὰς ἀνελιχθείσας ἐν τισὶ μόνον καφενεῖοις καὶ οἶνοπωλείοις, ἡ πόλις τῶν Παρισίων διετήρησε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν πένθιμον καὶ σοβαρὸν ἦθος.

Τὸ ἐσπέρας ἡνοῖχθησαν μὲν τὰ θέατρα κατὰ τὴν συνήθειαν, ἀλλ' ἔμειναν κενά. Εἰς ἐν μόνον, ἐξ ἐκείνων ἅτινα προσελκύουσι συνήθως πλειοτέρους θεατὰς, δὲν ὑπῆρχον οὐδὲ τριάκοντα ἄνθρωποι.

Ἐπῆλθε τέλος ἡ νύξ ἐφαπλώσασα ἐπὶ τῆς πόλεως τὸν μέλανα αὐτῆς πέπλον. Ὅποια θλίψεις! ὅποια ἀγωνία ἐντὸς τῶν σιγῆλῶν τούτων οἰκιῶν, τῶν ὁποίων τὰ πρᾶθυρά εἰσιν ἐρημητικῶς κεκλεισμένα; Πόσοι πατέρες, πόσοι μητέρες οἰκογενειῶν, πόσα τέκνα συνεμέρισθησαν τὰς θλίψεις γυναικῶν καὶ τέκνων, ἅτινα κατὰ τὰς τρομερὰς αὐτὰς ὥρας ἐστένχζον ἐν τῷ πυργῷ τοῦ *Τέρπιον*;

Ἐγνώσθη ὅτι στρατιωτικὸς τις παρασημοφόρος τῆς *Λεγεῶνος* τῆς *Τιμῆς* ἀπέθανεν ἐκ θλίψεως, ἅμα μαθὼν τὴν καρατόμησιν τοῦ βασιλέως.

Γυνὴ τις ἐρρίφθη ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῆς εἰς τὸν Σηκουάναν.

Ὁ βιβλιοπώλης Βάντ, ἄλλοτε ὑπάλληλος τοῦ *Menus-Plaisirs*, παρφερόνησε.

Κουρεὺς τις, ἐνθερμὸς βασιλικός, ἀπέκοψε τὸν λαίμῳ του διὰ ξυραφίου.

Ἡ μήτηρ τοῦ Καρόλου δὲ Ἀλζαρδιέρου, μονάζουσα εἰς *Choisis-le-Roi*, ὅτε ὁ υἱὸς τῆς ἐπανῆλθεν ἐκ Παρισίων φέρων ἐπὶ τῆς ἀπόσυνθετιμένης φυσιογνωμίας του τὴν εἰδησιν τοῦ θανάτου τοῦ βασιλέως, ἔπεσεν ἀμέσως νεκρά! Σ.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ κκ. συνδρομηταὶ ἡμῶν νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν πρὸς τὴν Διεύθυνσιν, ἢ νὰ πληρώσωσιν αὐτὴν τοῖς κκ. ἀνταποκριταῖς ἡμῶν. Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ